

“ LES LLAMINADURES MÀGIQUES”

Hi havia una vegada en un poble molt lluny una encantadora noia que vivia amb els seus pares.

Aquesta noia, es deia, Rubi, els seus cabells eren molt llargs, i abundants de color vermell intens.

La seva pell molt blanca , i amb brillantors com el sucre.

Rubi, es trobava molt trista perquè els seus pares la van castigar durant una setmana sense mòbil per no menjar-se les verdures del sopar.

Mariona la seva millor amiga la va convèncer per escapar-se per la finestra de la seva habitació.

Van necessitar l'ajuda d' una escala feta de xiclets que tenia amagats sota el seu llit sense que els seus pares se n'adonessin.

Rubi , va baixar poc a poc la escala feta de xiclets , mentre que la seva amiga Mariona l'esperava a baix . Però de sobte els cabells vermells de la Rubi es van enredar amb l'escala de xiclets.

I va caure . Afortunadament, no va ser greu, es va aixecar ràpidament , i va sortir fora de la casa seva amb la seva amiga.

La nit era molt fosca i freda, , i les noies es trobaven molt cansades , van a trobar pel camí una petita casa vella, bruta i abandonada. I es van adormir en un matalàs brut i trencat.

L'endemà, les noies van tenir molta gana, i quina sorpresa: ohhh Mariona , va dir Rubi, vaig trobar un camí ple de llaminadures se les van a menjar totes.... Al final del camí van a trobar una petita botiga de dolços.

Uffffffffffff va replicar la Rubi,, aquest lloc és màgic , mai a la meua vida vaig veure un lloc

així ¡!!!! És impressionat,,,,,, les cadires fetes de gomes de mastegar,,,,, sobre les taules una gran varietat de caramels, piruletes, xupa xups, xicles, lllaminadures en forma d'ossets, mores, refresc, plàtans, maduixes, ous kínder, les parets pintades amb sucre blanc i vermell.

Era el regne dels dolços.

Una senyora molt el·legant, ens va rebre, era molt guapa, de cabells molts negres, molt llargs..

La seva pell com una porcellana, però era molt misteriosa i sempre portava una mascareta.

La seva bellesa va reflectir l'etern secret de la joventut.

Ens va dir: em dic Diamona, sóc la propietària d'aquest lloc,, i evidentment, sóc immensament guapaaaaaaa.. en aquest mirall tinc el secret de la meua bellesa i joventut.... I va riure a riallades: noies si voleu saber el meu secret, han de menjar-se en 15 minuts tot el mobiliari de

la meua botiga que està fet amb molta varietat de dolços màgics.

En aquest moment, La Rubi i la Mariona... van a començar a menjar tot en un instant: cadires, taules, mobles, portes, fius i tot les parets de la botiga. No podien més, van estar molt plenes, van movitar tot el que van menjar. Exaltadament la Diamona va dir: perfecte noies... ara han de menjar-se tot els seus vòmits Uffff quin fàstic va replicar la Rubi i ho van fer. Les cares de les noies van canviar sobtadament: estaven plenes d'acne i moltes taques. La Rubi que era molt presumida es va desmaiar al moment.

Després la Diamona es va treure la mascareta, les seves dents eren de color negre per les caries, i tenien molt sucre de diferents colors, va agafar a les noies i les va llançar a un pou vermell ubicat al darrere de la seva petita botiga.

Van passar el dies,, i aquest pou vermell va estar cada vegada més ple de noies que van a passar per aquest lloc màgic per menjar-se les lllaminadures.

Cada nit sota la lluna plena sortia, la Diamona per alimentar-se del cos plens de sucre de les noies que cridavem: no volen més dolços, no volen més sucre , volen verdures, papa, mama , volen tornar a casa.

Eren esl crits de moltes noies que van ser llançades en aquest pou vermell profund.

La Damiona , abans de dormir llegia el mateix conte al seu gat toronja:

“Hi havia una vegada una noia en un poble molt molt lluny , que els seus pares la van a castigar per no menjar-se les verdures del sopar.... I cada nit amagava els seus dolços sota el seu llit ”.

Al dia següent, per art de màgia , va aparèixer una altra noia amb un grup d´ amigues a la seva botiga de les laminadures màgiques i van dir : bon dia senyora, volem dolços!!!!

